

На велику воду

Анатолій Дрофань

У неділю тато сказав:

— Ну що ж, діти', поїдемо на луг до ріки?

Тимко та Наталя в один голос:

— Поїдемо! Поїдемо!

Тато вивів з гаража свій мотоцикл. Сам сів за кермо. Мама позад нього. А Тимко з Наталею у коляску.

На лугах у них є найулюбленіше озерце біля річки. Води в ньому небагато. Навіть Наталя з Тимком можуть його перейти. І вода там тепла-тепла.

На березі одинока розлога верба росте. Наталя з Тимком набігаються по лужку, ловлячи сачком метеликів, а потім полягають у притінку під вербою і спочивають.

— Сьогодні я метеликів не ловитиму,— сказав поважно Тимко, коли з Наталочкою сидів у колясці.

— А що ж ти ловитимеш? — поцікавилася сестричка.

— Рибу,— з тією ж серйозністю додав ТИМКО; — Я й сачок узав великий. Наловлю риби силу-силенну! Цілий мішок. Повнісіньку коляску. Ще й відеречко.

— Навіщо стільки? — запитала Наталя.

— Мама варитиме її і смажитиме. А решту хлопцям роздам на вулиці.

Коли зупинилися біля озера, побачили, що води в ньому зовсім трохи. Ну, може, Тимкові тільки по коліна. І вся вона якось дивно брижиться, хвилюється, аж запінилась.

Тимко вискочив з коляски, щодуху побіг на берег. За ним — Наталочка. Потім тато з мамою підійшли.

А вода наче кипить, поблискує проти сонця то сріблом, то гарячим золотом.

— Що це, татку? — нетерпляче гукає Тимко.

— То риба, сину. Озерце пересихає.

— О,— зрадів хлопець.— Біжи, Наталочко, неси сачок, лантух і цеберочку. Я ж казав тобі, наловлю. Біжи!

Але Наталочці теж було дуже цікаво спостерігати, як піниться в озерці вода, зблискує то золотом, то сріблом. І вона стояла непорушно.

— А що буде потім? — запитала дівчинка.

— Потім,— сказав тато спохмурніло,— вода висохне зовсім, і риба помре.

— Зовсім?—здивувалася Наталочка.

— Звичайно. Якщо ніхто не виручить рибу з біди. Бо вона не матиме що їсти, їй зовсім нічим буде дихати.

— І оцей великий? — показала Наталя на карася, що хлюпотів хвостом біля самого берега.

— І цей великий.

— І оті два маленьких?

— І ті маленькі. Всі загинуть. Всі до одного, — зітхнув тато.

Діти примовкли, насторожилися.

— Я не хочу,— чмихнула Наталочка. — Я не хочу, щоб рибка померла. Татку, я хочу, щоб вона жила.

Тимко ще якусь хвилину вагався, йому все ж таки дуже кортіло наловити риби повний мішок, повну коляску з мотоцикла, ще й відерце.

— Тож краще її перелови...

Тато поклав йому руку на голову.

— То не рибалка, сину, що ловить рибку, коли вона попала в біду.

Нараз Тимко уявив, як рибі немає чим дихати, нічого їсти в пересохлому озері. І хлопцеві стало жаль її. Тепер навіть дивитися, як вода зблискує та піниться, стало зовсім не цікаво, більше того — боляче. І він гаряче запитав:

— А можна, тату, якось допомогти рибці?

— Можна, діти,— хитнув головою батько.

...За півгодини тато ловив Тимковим сачком рибину за рибиною у скаламученій воді озерця. Він пускав карасиків, линків, верховодок у відерце, до половини наповнене водою. А Тимко та Наталочка, узявшись удвох за дужку, носили те відерце до річки й випускали рибу на велику воду.